

«ד"ר יונתן פין»

מהראש, לא מהבטן

מהקמת המדינה ידעה ההנהגה היהודית להוביל מדיניות מודדה מול הטורח האסלאמי. העולם הערבי ימשיך לזמם במדמנה של אלימות, עליו לשאול עצמנו במלוא הכנות: לאת נרצה להידמות?

עכשיו תעיפו לרנע מנט במקום שבו נמצא העולם הערבי-המסלמי כיום. לא אניב ולא נעליים. בעיראק קמה הליגת אסלאמית רב-חברית, במזרח מזרח רב קנבים, באיראן מר-שלות האיתולות, לראשת מצרים שבו הגנרלים, בלוב מושלת השכטיות, בקניה משי תולל אל-שבאב, ובנירית הבוקו חראם. אכן, "אורינטליזם" מייטבו - אך לא זה שאורודי סעיר חשב עליו.

במתכונתה הנכחית, החברה הפלמטינית לא תשיג דבר בעל ערך. העמידו זו מול זו את משפחות קוראמה מחברותא משפחת פרנקל ששכלה זה עתה את בנה נפוליו בעיר אבו של רצח שלישת הנערים אמרה בראיון לתקשי רת שאם יסתבר שכנה אכן רצח היא תהיה נאה ב, הספירה החל פרנקל את בנה במש משלים בלבר: "נתות על משכב בשלום, בני". אף לא סילה את על נקמתה כל התבדל על רנע את וכל עוד כד יהיו הדברים, העולם הערבי ימ-שיר לרנע במדמנה של אלימות ובערות. עכ-שיר עליו לשאול עצמנו במלוא הכנות: לואת נרצה להידמות? עלינו לחשוב מראש. •

הכותב הוא מרצה וחוקר בניה"ס "לאור" לתמשל ועמית מחקר במכון לחינויות נגד טורח (ICD), המרכז הבינתחומי הרצליה

גיבורי התרבות של תורה זו הך טובה ללמוד על כך היא לבחן שנות של כיבוות ורחובות: ברמאלה יש כיכר על שם דאלאל סרנבי, ספקית החוליה שפיקה על הפיטע בכביש החוף במרץ 78, שכל גאותה הייתה בעבודה שרפה ילדים, נשים וגברים בעיר הם בחיפם או סמיר קנמר, שרופץ את גר-לגלתה של ילדה בת ארבע נקט אקרה בנה ריה. גם בישראל ישנם כיבוות ורחובות, אבל הם קוריים על שמות סופרים, משוררים ומי נהגים, רוגמת יוני נתניהו או משה דיין. וזהו עצמה שאיטפעיל הנייה חתברו לעולם לא ישיגו ולעולם לא יבינו.

גם במהלך גל

פיגועי ההתאבדות הנורא
ששטף את הארץ בדם,
כשמדינת ישראל נדרשה
לתנמול וענישה - את
העבודה עשו המוסד, השב"כ
ויחידות העלית של צה"ל

כיום קשים אלה של יבין ונקמה, כראי לקוח נשימה עמוקה ולהרהר בדברים הנאים, בכל שנות הכנסת הישראלית ערבי עמד לנו יתרון אחד בולט: ידענו לפעול מראש ולא מהבטן, ובהתאם לכך גם היו התוצאות. כאשר השומר יחזקאל ניסבוב נרצח ב-1911 בעסק ידעאל, ודשו חברי התנועה נקמה מיידית ברוצחים. אך מנהיגת התנועה, מכיה שוחמי, פנתה בשקט לחברים עם מטר-כרוז: נקמה לא, תנמול כן. אמר שכל אחד יעשה רין לעצמו.

כך נהגו גם מספיקי כוחהמנ העברי בשעתיו הקשות של היישוב, החל מפרעות תרפ"ט, רדד מייניות ההבלנה של כן טריון ממד הערבי, וכלה ב-48, גם כשהביאו לקבורה את נחיתיו הערומות של בני תוער מיבנה. כך גם היה מטי-גובה לפיגועי טורח בשנת ה'87, כמו מכה ומי-פרסאים במינכן, מעלות, מלח סמיר, אנמנה, כביש החוף ורצח משפחת הין בנהריה. וכך גם במהלך גל פיגועי ההתאבדות הנורא ששטף את הארץ ברם במהלך האינתיפאדה השנייה. כשי-מדינת ישראל נדרשה לתנמול וענישה - את העבודה עשו המוסד, השב"כ ויחידות העלית של צה"ל.

העצור לרנע תמתכלו על העולם הער-כי בכלל, והתכרה הפלמטינית כפרט. מי הם